

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

4. Eadem Decreta ne in ipso quidem Constantiensi Concilio, nec à Patribus pro Decretis Oecumenici Concilij habita esse; testimonijs gravissimorum auctorum, qui Concilio intererant, ac etiam Gallorum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

dubitari poterat, imò dubitatum est, an illius Decreta, præsertim, quæ Pontificiam dignitatem spectabant, consultò, deliberatè, & Conciliariter concepta essent, quippe cùm Patrum vota aut metu Regionum, aut exclusione Cardinalium, aut nimia festinatione, quæ examen prævertebat, redderentur suspecta; idque in particulari de Decretis quartæ & quintæ sessionum intelligendum esse ex allatis testimonijs constat, illa enim apertè ostendunt, Capitula illa post tumultum de celebranda sessione quarta in unica Congregatione Nationum conclusa fuisse, & totam deliberationem unius diei tempore absolutam, neque deliberationem illam fuisse communem & Conciliarem, ut oportuit; cùm nec in sessione habita fuerit, nec audita Cardinalium vota.

IV. Age jam verò, & Decreta illarum sessionum ne quidem à Concilio, Oecumenico & Generali facta esse, nec pro talibus à viris Gravissimis & doctissimis habita, demonstramus.

Primò. Certum est Johannem XXIII. nunquam ijs Decretis assensum esse. Is enim in litteris ad Ducem Biturigæ (a) datis causas exponit, cur Decretis Constantiensibus deferre non posset: *Quòd, videlicet, licet in Concilijs generalibus non debeat fieri Nationum differentia, sed omnes & singulos sententiam suam dicere publicè oporteat, ut unius instructione informetur alij; hoc tamen Constantiæ non fuerit permixtum, quin imò statutum, quamlibet Nationem unam tantummodo vocem, sive suffragium habituram, etiam si in Natione Gallica essent ducentæ voces notabiles, & in Italica totidem: & de Anglicana essent tantum tres Prælati ibi personaliter comparentes, ac Cæteri Clerici novem numero. Deinde quòd cùm in Concilijs Generalibus secundum statuta Canonum vis suffragij non competat nisi Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis, quorum suffragia requirenda sunt in sessionibus publicis, & non privatis consilijs; nihilominus quicunque ad hujusmodi consilia fuissent admissi, nullo discrimine personarum habito, omnium suffragia, etiam Laicorum, subtractis Prælatorum suffragijs recepta sint, & licet in Concilijs suffragia debeant esse libera, nihilominus multe extiterunt cavillationes, & subornationes per minas, & terrores ab Imperatore procedentes. Hæc Johannis querela nullam fidem, aut parvam mereretur, nisi omnino ijs consentanea esset, quæ ipsdem penè verbis à Spondano, à Cardinali Alliaccensi, ab Actis*

O 2

Concilij

(a) Johannis XXIII. in epist. ad Duc. Bitur. in Sorbona publicè lecta, & in duobus MM. SS. Codd. Biblioth. S. Victor. asservata.

Concilij in 4. manuscriptis Codicibus, & denique à tribus Nationibus, & Cardinalium Collegio in Protestatione recensentur, quorum testimonia supra produximus, ut adeò dubitari non possit, vera esse, quæ Johannes commemorat, quæque Eugenij IV. testimonio indubitata redduntur, is enim in sua Apologia: (a) *Contra Decreta de auctoritate Conciliorum nonnulli reclamaverunt graviter, qui strepente multitudinem superati (sicut his novissimis temporibus, quibus carnales exuberant passiones, factum esse manifestum est) audiri nequiverunt.* Non ergo pro Decretis Concilij Oecumenici habita sunt, aut haberi potuere, quæ contra Conciliorum Oecumenicorum normam facta sunt, hoc est, quæ metu extorta, quæ non conciliariter, nec auditis, sed exclusis, quorum intererat, admissis verò, qui admitti non debebant, nec servatâ votorum pluralitate, decreta sunt. Idque egregio confirmatur exemplo, verbisque Caroli VII. Regis Galliarum; qui cùm à Deputatis Concilij Constantiensis audivisset sententiam à Patribus in Johannem XXIII. latam; non tantùm eam improbat, negavitque id Synodo licuisse, sed etiam ipsos Deputatos amarè oburgans: *Ecquis, inquit, eam vobis licentiam dedit; ut auditis in Pontificem Romanum manus injicere, eique dignitatem ac insulas adimere, quod nuper Constantia fecistis? Postquam ergo eò audacia pervenistis, quid aliud superest vobis, quàm ut pari facinore Regi Regisque Principibus coronam & imperium involetis? sed enim ne id vobis procedat, maturè preveniam.* Hæc Maimburgus totidem ferè verbis, quæ ex Gallico reddidi, adjungitque: (b) *Jam ab annis nongentis Ecclesiæ Gallicana hanc sententiam fuisse, ut videlicet excepto hæresis casu, à nullo hominum, nulloque Concilio, sed à solo Deo judicari Pontifex Romanus, deponique possit.* Hæc Maimburgus sui, suarumque opinionum, quas alibi docuit, in gratiam Regis Galliæ oblitus; adeò videlicet illum Reges demerendi impetus cœpit, ut jam amicus Pontifici, jam hostis appereat, utcùnque Regi placuerit; sed de hoc aliàs. Palàm igitur hoc exemplo fit, Regi Galliæ Regioque senatui Decreta quartæ & quintæ sessionum nunquam probata fuisse, adeoque aut non habuisse Concilium pro Oecumenico, legitimoque, aut arbitratos esse, nullam Concilio in Papam esse potestatem.

Secundò

(a) Eugenius IV. in Apolog. contra Basil. (b) Maimb. Grand. Schism. d' Occid. lib. 5. fol. 307. V. Spond. ad Annum 1415. n. 12. & ibi Bzou.

Secundò. In Regeſto Concilij Conſtantiensis, quod duobus Manuscriptis continetur, hæc leguntur: Die 6. Aprilis Anno 1415. Cum per Dominos Cardinales & Nationes altercatum eſſet ſuper correctione & emendatione Capitulorum in precedenti ſeſſione (quarta) ſtatutorum, tandem ordinatum & concluſum eſt, quòd ſupradicta Capitula modo inſcripto corrigentur, &c. præmiſſa per Dominos Cardinales & Oratores Regis Francia proteſtatione ſecretâ in Camera Paramentorum Palatij Conſtantiensis ſecretè factâ, quòd propter ſcandalum evitandum ad ſeſſionem ibant, non animo conſentiendi hiſ, quæ audierant in ea ſtatuſi debere, &c. Cenſuerunt ergo Cardinales, Gallicique Oratores, quo tempore ſeſſiones quarta & quinta agebantur, aut Concilium non fuiſſe Oecumenicum, aut nullâ poteſtate in Pontifices præditum; alioquin qui poterant Decretis Concilij haud annuere, quòd Oecumenicum & legitimum crederent? imò niſi annuiſſent, pro Schiſmaticis habendi erant, nec tamen habiti ſunt.

Tertiò. Cardinalis Turrecremata in lib. de Eccleſia: Nullus, inquit, dubitat, quòd aſſerere, quòd ſola obedientia Joannis faceret Concilium Univerſale, Univerſalem Eccleſiam repreſentans, eſſet temerarium ac ſcandalofum alijs duabus Obedientijs. Omnes ergo Epifcopi, Cardinales, Doctores, omnèſque Univerſitates, Scotiae, Luſitaniae, Caſtellae, Navarrae, Arragoniae, totiùſque Hiſpaniae, Bearniae quòque, Sardiniae, Corſicæ, Majoricæ, Bavariæ, Flaminiae, celebrèſque Wormatiensis, Spireniſis, & Werdenſis Epifcopatus, qui Gregorio & Benedicto adhærebant, Concilium Conſtantiense, quo tempore duæ ſeſſiones quarta & quinta agebantur, pro Oecumenico & Univerſali non habuerunt; nec propterea ab ullo mortalium pro Schiſmaticis aut hæreticis habiti ſunt; non ergo certa & indubitata ea Decreta dici poterant, quæ à tam multis & celeberrimis Eccleſijs, pro irritis, nulliſque habebantur, illæſâ & inſviolatâ conſcientiâ.

Quarì. Eugenius IV. Pontifex Maximus in Apologia contra Baſileenſes: Non dixit Obedientia Gregorij, non Benedicti, quæ Chriſtianiſtatis pars non modica fuit, ante tempus Conventionis plenarium fuiſſe Concilium, nec priùs aſtitata, quaſi Synodi Generalis plenariâ auctoritate ſuſcepit; itaque oportuit ipſis convenientibus primò ab Obedientia Gregorij, deinde ab Obedientia Benedicti novum Concilium convocari, hincque Univerſâ Eccleſiâ concurrente plenaria Synodi rem & nomen accepit. Quod ergo ante illum articulum

ipsis à Patribus ibi confidentibus actum est, Universa Ecclesia non debet adscribi, sed eis tantum qui ibidem confidebant, & unius tantum Obedientia Synodum faciebant. Fuit ergo Eugenij, omniumque, qui Eugenio adhærebant, hoc est, totius Orbis Christiani sententia (paucis exceptis, qui Basileæ tumultuabantur) Constantiense Concilium, cum illæ duæ sessiones peragebantur, non fuisse Oecumenicum, sed particulare tantum, unius videlicet Obedientia Johannis XXIII.

Quintò. Idem Cardinalis Turrecremata lib. 2. de Ecclesia cap. 99. Neque ipsa integra Joannis XXIII. Obedientia consensus; quoniam plures Patres doctissimi illius Obedientia illis non præstiterunt consensum, aut assensum suum. Plures ergo & doctissimi viri, etiam ex Johannis Obedientia credebant, se Decretis illis haud illigari, sed posse obtineri, & consequenter non fuisse eo tempore Concilium Oecumenicum, aut saltem suâ potestate abusum; aut qui dici potuit Concilium Universale, cui deerant tot suffragia, aut contempta videlicet, aut contraria, aut non audita? Idem Turrecremata, qui Concilio Constantiensi interfuit: Congregatio, inquit, Constantia celebrata tria tempora habuit: primum fuit, in quo sola Obedientia Joannis præfati Constantia convenerat. Secundum tempus fuit, in quo Angelus Corrarus, vocatus in Obedientia sua Gregorius XII. juri suo cedens præfata Congregationi, sub certis modo & forma se conjunxit. Tertium tempus est, in quo Reges & Principes ac Prælati Obedientes Petro de Luna, Benedicto XIII. vocato in Obedientia sua, per suos Oratores novâ factâ convocatione Concilij se unierunt præfata Congregationi ad pacem dandam Ecclesie, & fuimus nos præfentes, tunc in Minoribus constituti; pro quo solo tempore convenientibus omnibus simul tribus Obedientiis fuit certum dicere, quòd Universalis Ecclesia fuit repræsentativè congregata Constantia. Hæc Turrecremata, cui utpote præfenti, rerumque omnium conscio, quæ Constantia agebantur, & doctrinâ ac pietate præstanti, nec partibus addicito, meritò fidem adhibeas.

Sextò. Sessione decimâ quartâ Concilij Constantiensis leguntur Bullæ Gregorij certis conditionibus Papatui renuntiantis, in quarum prima Arimini data tertio Idus Maij Anno 1414. Concedit suis Legatis Congregationem Constantiensem, in quantum per serenitatem Regiam, & non per Balhasarem se nuncupari facientem Joannem Papam XXIII. vocatam vice suâ ad prædictorum effectum convocandi & auctorizandi in Generale Concilium, remotâ tamen omnimodo Balhasaris præfidentia, & præfentia.

fenti à ab ijsdem. Hanc Gregorij Bullam, quâ Concilium ante Sessionem decimam quartam aperte Oecumenicum negabatur, non solum actis suis Synodus Constantiensis inferuit; sed etiam ex consensu quatuor Nationum, omniumque Patrum Archiepiscopus Mediolanensis tabulas legit, quibus dicebatur: Quod Concilium memoratum dictam convocationem, auctorisationem, & confirmationem, in quantum ad eundem Gregorium pertinet, & atinet, eis admittit, Collegium ipsius D. Gregorij nuncupati, alteri Collegio videlicet olim Johannis Pape, & è converso, unita omnino decrevit, & Notarij rogati de premissis non faciant mentionem in instrumentis suis de Papa vel Sede Apostolica, sed de Sigismundo Romanorum Rege usque ad sessionem nomine dicti Gregorij faciendam. Et sess. 20. non prius Obedientia Benedicti se Patribus Constantiensibus adjunxit, quam ut iterum Concilium convocaretur, perinde ac si hactenus legitime convocatum non esset, neque Oecumenicum fuisset: ut Congregatio titulo abstineret Concilij Oecumenici. Et sexaginta litteræ ad Regem Arragoniæ Ferdinandum missæ sunt, nullâ Concilij Generalis inscriptione; quæ omnia à Patribus Concilij acceptata, confirmata & jurata sunt, ut videre est in Actis vigesimæ sessionis, & in duobus Codicibus Manuscriptis Regestum Concilij continentibus. Agnoscebant ergo Patres Constantienses, antequam Obedientiæ Gregorij & Benedicti sese adungerent reliquis, nondum satis constare de auctoritate Concilij, & an esset Oecumenicum; si enim constabat Oecumenicum esse, cur novam Concilij convocationem, cur Decreta priora in dubium revocari permittebant, abstinebantque titulo Oecumenicæ Synodi, toties in prioribus sessionibus usurpato? Nec dici potest id Patres tolerasse studio pacis: nec enim hanc tantum causam fuisse; sed eam præcipuè, quod reverà à magna Christiani Orbis parte, imò etiam à quàm plurimis in ipsa Synodo, negaretur Oecumenica & legitima esse (alioquin nunquam pacem tam carè indignisque conditionibus emerent, & Decreta prioribus sancita sessionibus permetterent aut everti, aut in dubium revocari) id quod ex Turrecremata, Petro Alliacensi, Eugenio IV. alijsque supra ostendimus. Et idè Arragonensis Regis Legati protestati sunt: (a) Quod quidem vellet se unire Concilio, non tamen reputare esse Generale Concilium, neque agi de rebus Generalis Concilij, donec venirent Legati Regis Castellæ.

Septimò.

(a) Ex 4. Codd. MM. SS. apud Schelstr. in differt. Antuerp. fol. 52. *

Septimo. Sessione 14. sub gravissimis pœnis decretum de non eligendo sine assensu Concilij Romano Pontifice hisce verbis editum fuerat: *Sacrosancta Generalis Constantiensis Synodus pronuntiat, statuit, & ordinat ad electionem futuri Pontificis nullatenus procedatur, sine deliberatione & consensu hujus sacri Concilij Generalis, & si quid fieret, sit ipso facto auctoritate hujus Concilij irritum & inane; nullusque electum contra hoc Decretum in Papam recipiat sub pœna maledictionis aeternae, & faustoria schismatis. &c.* Quid poterat à Concilio enixius decerni, & gravioribus pœnis armari? & tamen, quia Benedicti XIII. Obedientia necdum accesserat, ideoque ea Synodus pro Oecumenica non habebatur, adeò huic Decreto delatum non est, ut & Collegium Cardinalium, & Natio Hispanica, imò & tres reliquæ Nationes protestatae sint illud Decretum, aut nullum esse, aut saltem dubia auctoritatis; & ex eo sequi, Ecclesiam DEI sine capite & lege futuram esse, sed nec illi Hispanicam Nationem ligari potuisse, quamvis validum foret: nec haberi posse indubitatum Concilium deficiente capite, ad quod pertinet Concilium convocare. Hæc omnia palam faciunt, non fuisse eo tempore Concilium Constantiense pro certo ac Oecumenico habitum; qui enim certum & Oecumenicum, quod negant esse indubitatum, quod Acephalum dicunt, cujus Decreta in valida, nec illis Nationem Hispanicam ligari volunt, imò turbari Ecclesiam, reddique ex legem? hæc planè non sunt notæ legitimæ & Oecumenicæ Synodi: & hæc si obijci poterant sessioni decimæ quartæ, quantò magis sessioni quartæ & quintæ, tot alias, ut supra ostendi, defectibus laborantibus, & in quibus Obedientia Gregorij nondum se reliquo agmini sociaverat? In quatuor Codicibus Manuscriptis (quos Schelstrate edidit in Tractatu Romæ edito) ad Annũ 1417. hæc habentur: *His diebus post ejectionem Petri de Luna infra decem dies Cardinales attendentes constitutionem: ubi majus. de elect. in 6. alia jura, & etiam Decretis Concilij super electione Papa hæc vice, pro qua Concilium decrevit electionem fiendam modo & formâ, loco, tempore & materiâ per Concilium ordinandis, & pœnas terribiles imponit contrarium facientibus, suspenditque omnia jura positiva in illa materia; licet dicti Cardinales non reputarent dicta Decreta valere propter opiniones Doctorum ita dicentium; noluerunt tamen illa publicè impugnare &c.* Propter quod fecerunt Protestationes in omnibus Nationibus, mitiores, quam potuerunt, per quas posset jus eorum conservari, & nullus de Concilio, de-

beret

beret exasperari &c. Et infra: Dicitam protestationem fecerunt in qualibet Natione per duos Cardinales & Procuratorem, cum duobus Notarijs Nationis Italiae &c. Et in alia Protestatione ejusdem sacri Collegij, ac trium Nationum, videlicet, Italicae, Hispanicae, Gallicaeque. Audite haec omnes, auribus percipite, qui habitatis Orbem &c. Vos praefatam Venerabilem Nationem pluries & instanter exhortati sunt & requisierunt, quatenus attentis periculis Ecclesiae sanctae DEI velletis per vos vel Deputatos vestros cum dictis tribus Nationibus Italiae, Galliae, Hispaniae & Cardinales super modo futurae electionis maxime de electoribus tractare, agere & convenire, quod facere, & super hoc respondere jam multis diebus distulistis, & non fecistis, licet asseratis sine vestro consensu & ordinatione Concilij, super modo, forma, loco, tempore & materia non posse ad dictam electionem procedi, obstantibus quibusdam hujus Concilij decretis, quibus nos, Hispanica Natio, etiamsi alia valida existerent, non ligamur. Et infra: Cum si ante dictam provisionem Ecclesiae de Pastore, aut saltem modo electionis illius, suppositis hujus Concilij Decretis, quibus omnia jura circa electionem Pontificis edita, dicuntur esse suspensa; ex quo sequetur Ecclesiam DEI esse sine capite, & sine lege & ordinatione electionis Pontificis, hoc Concilium casu aliquo dissolvatur, prout jam multae causae timentur imminere; Ecclesia in periculo remaneret, quia vix aut nunquam summus Pontifex indubitatus posset haberi, quia vix congregaretur indubitatum Concilium deficiente capite, ad quod pertinet convocare &c.

Ord. Sessione 39. praescribitur forma Professionis fidei, quam Romani Pontifices legitime electi facere tenentur in haec verba: In nomine sanctae & individuae Trinitatis, &c. Anno a Nativitate Domini, &c. ego electus in Papam Omnipotenti Deo corde & ore profiteor, me firmiter credere & tenere sanctam fidem Catholicam, secundum traditionem Apostolorum, Generalium Conciliorum & aliorum Sanctorum Patrum; maxime autem Sanctorum octo Conciliorum, videlicet primi Nicaeni, secundi Constantinopolitani, tertij Ephesini, quarti Chalcedonensis, quinti & sexti Constantinopolitanorum, septimi Nicaeni, octavi quoque Constantinopolitani; nec non Lateranensis, Lugdunensis, & Viennensis Generalium etiam Conciliorum, & illam fidem usque ad unum apicem immutillatam servare: ritum quoque pariter Sacramentorum Ecclesiae. Ecce! enumerat Constantiensis Synodus omnia Generalia Concilia, in quorum fidem jurare oporteat Romanum Pontificem; cur rogo ex omnibus Generalibus Concilijs solum Constantiense omittitur, quod tamen adeo expressè ac nominatim sessionibus

quartâ & quintâ decretis fidei à se statuendis Romanum Pontificem illigaverat; id quod à nullo hactenus Conciliorum legimus factum; cur ergo solum Constantiense omittitur, quo nullum magis exprimi debebat? nimirum agnoscebant Patres Constantiense Concilium, utpote à Romano Pontifice necdum approbatum, dici non posse Oecumenicum, & idèd nec inter Oecumenica reponi debere.

Nond. Petrus Alliensis, qui tractatum de Ecclesie, & Cardinalium auctoritate anno 1417. scripsit, hoc est, quando sessio vigesima sexta jam Constantiæ habita, & Obedientia Benedicti se Concilio adjunxerat; parte illius libri primâ cap. 4. dubia aliqua proponit: *Que*, dicebat, *apud nonnullos magnam inducere perplexitatem. Primò an quatuor Nationes in hoc sacro Concilio, excluso Cardinalium Collegio faciant Concilium generale, cum sint plura Concilia particularia valdè inæqualia & impropotionaliter divisâ, & ad partem deliberantia, quæ deliberatio, exclusâ deliberatione Collegij, & non factâ in communi sessione collatione votorum, videtur multo non esse censenda deliberatio Concilij conciliariter facta. Secundò an dictæ Nationes, quæ sunt nova Collegia particularia, habuerint à jure Divino vel humano auctoritatem privandi Romanam Ecclesiam, & sacrum Collegium jure suo, habendi sicut vocem in sacro Concilio, & Summum Pontificem eligendi. Hæc Cameracensis Cardinalis, qui postea adjungit: Hæc à se proponi eo consilio, ut super his Concilium deliberet, ne in futurum ejus acta improbentur. Ergo jam tunc temporis apud multos Concilij auctoritas vacillabat, eratque incertum, an pro Oecumenico, legitimòque habendum esset, idque præter alias rationes, etiam ex his capitibus: tum, quòd non tam unum Corpus unumque Concilium, quàm quatuor & diversæ Congregationes viderentur, ex quatuor Nationibus constare, idque contra instituta morèmq; omnium retrò Conciliorum: tum, quia numerus votorum non rectè iniri poterat, adèd ut minor pars æquivaleret multò & decuplo majori, quod apertè libertati, exemplo omnium Conciliorum, sacris Canonibus, rectæque rationi adversabatur; Natio enim Anglicana viginti tantum votis constabat; Gallicana & Italica singulæ trecentis, & tamen Anglicanæ vota æquivalabant votis Gallicanæ, cum quælibet Natio pro uno tantum voto computaretur: tum, quia deliberatio, & examen rerum, quæ definiri oportebat, non instituebatur Conciliariter,*

hoc

hoc est, in communi omnium Nationum, sed in privatis singulorum Conventibus, quæ dici Conciliaris deliberatio non poterat: quemadmodum in causis, quæ capitulariter decerni deberent, non haberetur pro resolutione Capitulari, quæ in particularibus Capitularium congressibus caperetur, ut si in electione Episcopi v. g. Constantiensis, Suevi, Helveti, Franconesque Canonici in privatis, distinctisque Cœtibus, non in communi conventu sua vota conferrent, præsertim si Helvetorum vota, quæ tantum sunt tria, æquivalere Suevorum deberent, quæ sunt supra viginti: tum denique, quia Cardinales ad deliberandum non admittebantur; quamvis enim non oporteat ad Concilium Occumenicum omnes Episcopos convenire, oportet tamen nullum excludi, accedere & interesse volentem. Si ergo ex his capitibus, teste Alliacensi Cardinali, auctoritas Concilij dubia reddebatur; quanto id magis de sessionibus quarta & quinta dicendum, cui una tantum Obedientia intererat, & in quam, præter istos, tot alij defectus incurrebant supra notati?

V. Si ergo auctoritas Concilij Constantiensis, priusquam à Martino V. confirmaretur, Regi, Senatui & Oratoribus Gallicis, imò Cardinalibus, ipsisque Concilij Patribus aut dubia, aut nulla habebatur, idque in victis testimonijs à nobis probatum est; quid tandem præsidij ab hujus Concilij decretis sperare Maimburgus potest? at celavit hæc omnia, ut cum vincere non posset, saltem abderet veritatem. Sed præter jam dicta aliud adhuc superest, quod illis Decretis validè objiciamus. Nego enim illa in senatu, quem Adversarij volunt, & præsertim Maimburgus, Martino V. confirmata esse. Nam *Primò* Martinus V. *sessione 45.* his verbis Concilij Decreta confirmat. *Omnia & singula determinata, & conclusa, decreta in materia fidei per præsens sacrum Generale Concilium Constantiense conciliariter tenere ac inviolabiliter observare volebat, & nunquam contravenire quoquo modo; ipsaque sic conciliariter facta approbat & ratificat, & non aliter, nec alio modo.* Hic Martinus ea solum Concilij acta confirmat, quæ ad materiam fidei pertinent, & Conciliariter facta, non verò approbat, quæ ad fidem non spectant, nec sunt conciliariter facta: at talia sunt Decreta quartæ & quintæ sessionum: hæc enim propositio: *Concilium est supra Papam certum & indubitatum,* non est de fide, alioquin